

Aile, kadına şiddet mekânı olarak tarif edilemez

Sibel Eraslan, 10 Temmuz 2019, <https://www.star.com.tr/yazar/aile-kadina-siddet-mekani-olarak-tarif-edilemez-yazi-1466261/>

Ama bu yanıŖa çoğumuz düşünürüz. Aileyle ilgili kurulan hemen her cümle, kadın karşıtı bir cenahta duruyormuşsunuz gibi ters yüz ediliyor anında. Son zamanlardaki tartışmalara baktığımda, aileyle ilgili her çalışmanın, her teklifin; kadın karşıtlığı yerinde tepki aldığını görmek sarsıcı.

Mütedeyyin kesim, her zaman aileci tezlerle baktı sosyal meselelere. Çünkü ilham aldığı gelenek böyleydi. Hem Resulullah'ın (s) önerdiği İslam toplum modeli aile üzerinden inşa edilen bir sosyal yapıydı, hem de Anadolu tarihinde boy göstermiş milletlerin varoluşsal orijini aile çıkışlıydı. Yani hem dini hem tarihi olarak, aileyle ilgili böylesine güçlü bir bellek bağı vardı insanımızın.

Ama son aldığımız virajda, aile, artık mütedeyyin kesime de bir yük olarak gözükmeye başlamış belli ki... Dalgalar halinde yükselen trendlerle uğraşacak yaşı aştığım için, bendeniz dalga gelip vuruncaya dek sağlam durmaya çalışan kendi halinde birisiyim. Ayrıca **aileyi şiddet mahalli olarak tanımlayan hareket, dünya çapında bir güce sahip.** Medya ve para yönetimi, uluslararası network, sanat-bilim sansürleri derken, şahsen benim bu devasa dalgayla uğraşacak gücüm yoktur.

Belki edebiyata has sezgilerle söylüyorum ki; bugünün kadın hakları ve aile eleştirisi üzerinden gürül gürül çağlayan coşkulu sel, yarın için maalesef **insansız toplum sahiline çıkıyor.** Toplumsal cinsiyet eşitliği fikrinin arka ideali olarak cinsiyetsiz toplum, kadın ve erkek kimliklerini reddeder. Bu durum ilk elden kulağa hoş gelen bir söylemdir. Geleneğimizdeki **“kalbin esas oluşu”** fikriyle de yakın gibidir bu cümle. Erkeklik veya kadınlık bir üstünlük değildir, Allah katında makbul olan kulluk bilinciyle Allah'a yakın olmaktır. Ama bu **kul ile Allah'ın** ilişkisidir. **Kul ile kulun** ilişkisindeyse hukuk vardır ve fitratın dengesiyle işler kâinat. **Dünyadaki hayati döngüyü dişiler ve erkekler, bunların kurdukları aileler ve nesiller üzerinden kurmuştur Yaratıcımız.**

Ailesiz de çoğalabilir insanlar. Ama 2014 yılından bu yana ailesiz çocuklarımızı bile yetiştirme yurtlarında değil, koruyucu ailelerin yanında veya sevgi evlerinde büyötmek istiyoruz. Çünkü devlet, kimsesiz çocuklara uzun yıllar sağladığı barınma imkânlarının onların yetiştirme, gelişme ve sağlam duruşlu fertler olabilme yolunda istenilen başarıyı elde edemediğini fark etti. **Çocukların yetiştirme yurtlarında değil de ailelerin yanında anne, baba rol modellerini örnek alarak, daha iyi yetişeceği keşfedildi. Sevgiyi, paylaşmayı, empatiyi, mücadele**

ve merhameti, insan ilişkilerinde sahici teması, çocuklarımız ancak ailelerinde öğreniyorlar.

Ailesiz çocukları aileli çocuk haline getirmeye çalışırken, aileleri kadın karşıtlığı ve suç mahalli olmak üzerinden dağıtacak politikalar, her şeyden evvel kendi içinde paradoks.

Liseli günlerimizde **Cengiz Aytmatov**'un "*Beyaz Gemi*"sini okurken hepimiz ağladık. Orada anne ve babası ayrılmış, dedesiyle yaşayan bir çocuğun yapayalnızlığı, dedesine olan sevgisi, bağlılığı ve annesinin yerine koyduğu bir masal kahramanı olan "**ala geyik**" vardı. Hikâyenin sonunda alageyik zalim insanlarca paramparça edilir ve küçük çocuk bu ızdıraba dayanamaz kendini sulara bırakır. Aytmatov bu içli hikâyenin sonundaki dram için çok tepki toplamıştır, okurlarından aldığı milyonlarca itiraz mektubuna verdiği cevapsa dikkat çekicidir, "**Bir gün öldürecek alageyik de bulamayacaklar**". Çünkü bir gün aile diye bir şey zaten olmayacak manasında ürkütücü bir kehanettir bu. Aynı Aytmatov "*Selvi Boylum Al Yazmalım*"da zihinlerimize naksetmiştir; oysa "**sevgi, emektir**"...

Aile, evet kolay değildir, tek yaşamaya benzemez. Emek ister, fedakârlık ister, tahammül ister, dayanışma ister, sevgi ister, saygı ister. Ama insanların tümünün cinsiyetsiz birer robota dönüştüğü, nesillerin üreme laboratuvarlarında üretildiği distopik bir gelecekte çok daha değerlidir bu...